DREAPTA ROMÂNEASCĂ

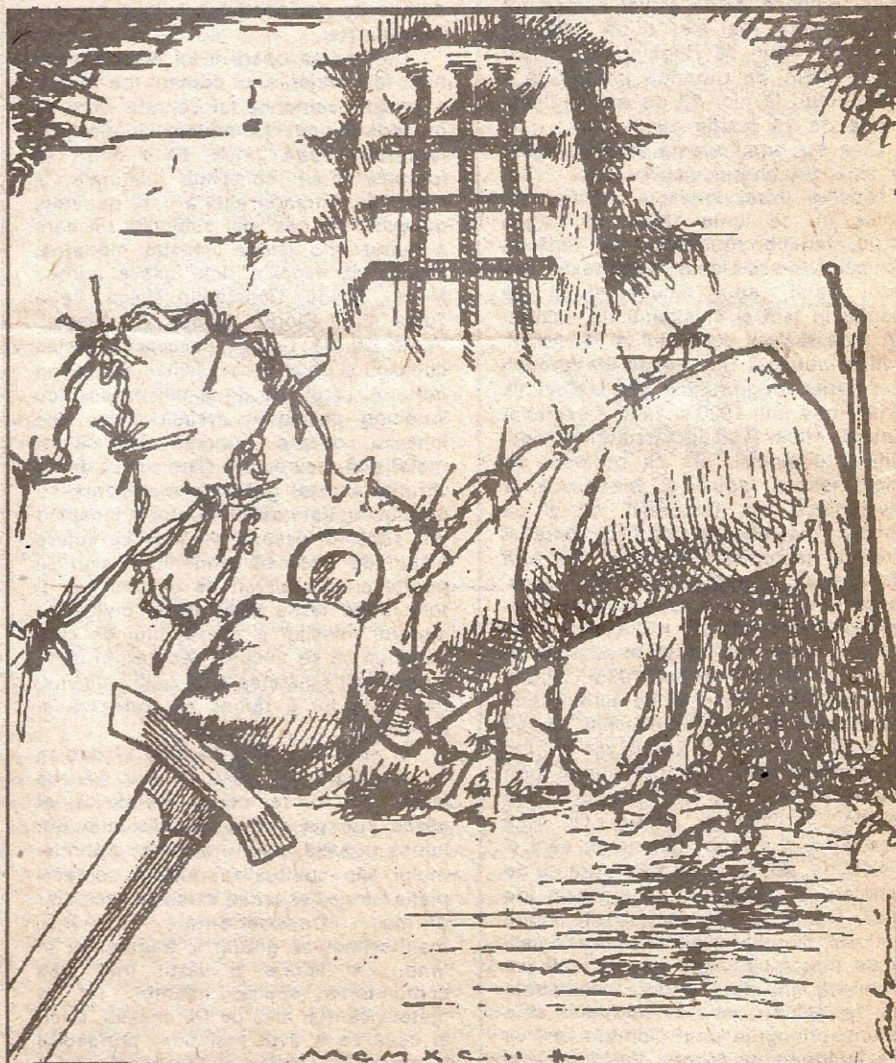
de Răzvan CODRESCU

Cîteva precizări istorice și terminologice

Dreapta, ca orientare politică, tinde să devină tot mai mult, prin grija adversarilor săi, un fel de sperietoare a lumii contemporane. Această stare de fapt se datorează pe de o parte vastei propagande masonice și stîngiste, iar pe de altă parte "analfabetismului" politic al maselor largi, a căror gîndire și al căror limbaj se articulează cel mai adesea pe un mănunchi de prejudecăți. N-a existat numai "o limbă de lemn" comunistă. Democrația stîngistă își are, la rîndul ei, propria "limbă de lemn". De aceea este tot atîta nevoie ca și sub dictatura comunistă de o reconsiderare onestă a terminologiei politice.

În sensul ei originar, dreapta desemna orientarea politică preponderent conservatoare, întemeiată pe naționalism și spiritualism. Ea concepe dezvoltarea societății în liniile de forță ale tradiției și pornind de la realitățile specifice ale fiecărei națiuni. Stînga, dimpotrivă, desemna orientarea politică pretins progresistă, întemeiată pe cosmopolitism și materialism, disprețuind tradițiile naționale și promovînd revoluțiile internaționale. Dacă prima apără ordinea milenară a societăților omenești, bazată pe temeinică ierahie socială și religioasă, cea de a doua își propune tocmai distrugerea acestei ordini firești, facilitînd o primejdioasă anarhie în viața statelor moderne. Se înfruntau, de fapt, două viziuni diametral opuse asupra originii, structurii și funcțiilor Statului: pe de o parte o viziune realistă și organicistă (a dreptei), pe de altă parte una idealistă și mecanicistă (a stîngii).

Iată ce scria în privința aceasta Eminescu, spiritul rector al dreptei românești: "Exprimată în termenii cei mai generali, deosebirea între liberali ("roșii", stînga vremii, n.n.) și conservatori ("albii", dreapta vremii - n.n.) e că aceștia din urmă privesc statul, cu drept cuvînt, ca pe un product al națiunii, determinat pe de o parte prin natura teritoriului statului, pe de altă parte prin proprietățile rasei locuitorilor, pe cînd pentru liberali statul este productul unui contract, răsărit din liberul arbitru al locuitorilor, indiferentă fiind originea, indiferentă istoria rasei, indiferentă natura pămîntului chiar. Manierele de a vedea sînt atît de deosebite încît în ochii liberalilor statului nu e cu mult mai mult decît o mașină, pe cînd în ai noștri el e un organism viu, susceptibil de sănătate și boală, de înflorire și de decadență, putînd să trăiască lung timp, dacă-și urmează legile interne de conservare, dar putînd și să moară, dacă urmează un trai contrariu celui prescris de însuși natura lui."

Toate doctrinele de dreapta au accentuat acest aspect fundamental: că Statul trebuie să fie un instrument al națiunii și nu invers! Din păcate viața de stat a României moderne a fost maimuțărită cel mai adesea după modele străine, iar marea majoritate a politicienilor a căutat să facă din națiunea română un instrument al statului cosmopolit sau internaționalist. Așa s-a întîmplat și după evenimentele din 1989. Democrația noastră de azi nu este "originală" prin faptul că ar izvorî din realitățile naționale, ci prin

acela că e cîrpită din peticile feluritelor idei și forme democratice occidentale, aplicate aberant pe vechiul burduf comunist! Îndărătul ei își pot face de cap toți demagogii mai mult sau mai puțin comuniști, mai mult sau mai puțin români... Pe plan intern rezultatele sînt clare: mizerie, dezbinare, violență și lichelism. Pe plan extern avem cea mai proastă "imagine" din toate țările europene și am ajuns, treptat, total aserviți marii finanțe evreiești (căci asta înseamnă, în realitate, Fondul Monetar Internațional)...

De aceea nu credem că actualul dezastru național, echivalîndu-l și chiar întrecîndu-l pe cel comunist, poate fi depășit pe calea stîngii, fie ea "comunistă", "neocomunistă" sau "de opoziție"... Răul trebuie retezat de la rădăcini. Să-i dăm cuvîntul aceluiași mereu actual Eminescu: "Deosebirea între noi și liberali este că liberalii iau în sens absolut ideile citite și neargumentate din autori străini, pe cînd pentru noi adevărurile sociale, economice, juridice nu sînt decît adevăruri istoric determinate. Nu sîntem contra nici unei libertăți, oricare ar fi aceea, dar numai întrucît ea e compatibilă cu existența statului nostru ca stat național-românesc și întrucît se adaptează în mod natural progreselor reale făcute de noi pînă acuma... Cine susține însă, ca absolute și neînlăturabile, principii a căror aplicare ar fi echivalentă cu sacrificarea unui interes național, acela nu poate fi omul nostru".

Un lucru trebuie bine înțeles" dreapta nu este antiprogresistă, ci doar profund realistă. "Căci cine zice progres nu-i poate admite decît cu legile lui naturale, cu conținuitatea lui treptată. A îmbătrîni în mod artificial un copil, a răsădi plante fără rădăcină pentru a avea grădina gata în două ceasuri, nu e progres, ci devastare". Din nefericire istoria României moderne este marcată de acest marș al stîngismului devastator, ceea ce a și dus la ruina politică, economică și spirituală a națiunii. De o sută de ani încoace am avut urechi pentru toate năzbîtiile ideologice ale veacului, numai pe Eminescu al nostru nu ne-am priceput să-l ascultăm! Am ajuns astfel să ne trădăm atît firea proprie, cît și "misiunea istorică": aceea de a deveni, tot după vorba lui Eminescu, "un strat de cultură la gurile Dunării". Tot ce-am reușit, pe calea stîngismului de toate nuanțele, a fost să confirme vechile temeri: "am pus în joc viitorul urmașilor" și "am călcat în picioare roadele muncii străbunilor noștri"!...

Cu toate acestea, în istoria României moderne există o tradiție respectabilă a dreptei, pe care noi am fost însă obișnuiți s-o desconsiderăm. Avem multe de învățat din experiența ei, dar pentru că trebuie să încercăm a o evalua corect și a o reînvia în ceea ce are peren. S-ar putea ca această renaștere a dreptei autentice să fie soluția noastră de viitor, chiar dacă străinilor și înstrăinaților nu le convine deloc! Poate că ar fi în sfîrșit timpul, printre atîția "ideologi" din toată lumea și de toată teapa, să mai ascultăm puțin și de Eminescu, adică de "conștiința noastră mai bună". Și să nu ne lăsăm timorați de faptul că împotriva acestuia și a urmașilor săi spirituali acționează, fățiș sau camuflat, o întreagă coaliție iudeo-masono-stîngistă!

Dreapta românească se trage din ideologia conservatoare a secolului al XIX-lea, trece prin filtrul geniului eminescian, animă pe apostolii naționali ce au pregătit Marea Unire, pentru ca apoi să-și cunoască, între cele două războaie mondiale, măreția. Judecată fără... prejudecăți, dreapta a fost, dincolo de alte virtuți sau păcate, făclie neatinsă, deși mereu amenințată, a românismului, de la Avram Iancu și pînă la Ion Antonescu. De dreapta au fost majoritatea "junimiștilor", în frunte cu Eminescu; de dreapta au fost marile conștiințe românești de la răscrucea vînturilor (N. Iorga, O. Goga, A.C. Cuza, N. Paulescu, S. Mehedinți și atîția alții); de dreapta au fost marii corifei ai României interbelice, în frunte cu Nae Ionescu și Nichifor Crainic; de dreapta a fost generația martirizată a lui Corneliu Codreanu, Ionel Moța, Vasile Marin, Petre Țuțea și Constantin Noica; de dreapta a fost ultima încercare de rezistență națională împotriva invaziei bolșevice, pe care cercurile de stînga au favorizat-o neîncetat, printr-un întreg șir de trădări mai mult sau mai puțin conștiente. Dreapta a rămas tocmai de aceea marea spaimă a comuniștilor, precum și a tuturor străinilor ce au uneltit peste vremuri împotriva noastră, cu sprijinul înstrăinaților de neam și de țară. Acesta este și motivul pentru care puterea neocomunistă și xenocratică de azi a văzut pretutindeni numai... "legionari".

Statul trebuie să fie un instrument al națiunii și nu invers.

Nu este vorba de a face o apologie nediferențiată a dreptei. Despre "păcatele" ei s-au spus și multe minciuni și multe adevăruri. Despre "virtuțile" ei nu s-a vorbit însă aproape de loc în ultima jumătate de veac. Cineva trebuie să dea seama și despre acestea. Numai atunci, în deplină cunoștință de cauză, opinia noastră publică va putea aprecia în ce măsură ar fi de dreapta înseamnă, după vorbele lui Petre Țuțea, "a fi român absolut". Și poate că tot atunci se va mai înțelege și altceva: că dreapta românească, chiar de ar fi greșit uneori în formă, nu pare să fi greșit și-n fond. Chiar atunci cînd a fost mai puțin inspirată în alegerea mijloacelor (și avem de învățat din greșelile ei istorice!), ea n-a urmărit decît să oprească prăbușirea națională pregătită prin inconștiența sau ticăloșia guvernanților stîngiști. Ea poate să fi pierdut cîndva marea bătălie cu Istoria, dar sensul luptei sale merită și astăzi meditația noastră.

Este adevărat că în vremea din urmă noțiunile de "dreapta" și "stînga" au devenit tot mai relative, iar viața politică actuală stă sub obsesia naivă a "centrului". Pe de altă parte, după experiențele monstruoase ale comunismului și nazismului (variantele demente ale stîngii și ale dreptei), lumea a căpătat o teamă viscerală de "extremism". Confuzia generată de această teamă este atît de mare încît atinge uneori absurdul; așa s-a ajuns, bunăoară, să se vorbească de "dreapta" și "extremă dreaptă" în legătură cu anumite grupări de cea mai evidentă extremă stîngă (cum ar fi la noi "România Mare" sau în Rusia reacțiunea neo-stalinistă)! În subsidiar se află o altă confuzie: cea între naționalism și șovinism. Ce se încearcă oare prin promovarea și întreținerea deliberată a unor astfel de confuzii grosolane? Este evident că o compromitere concertată a dreptei și a ideii naționale. Stînga este curățată de propriile degenerescențe, pe care dreapta ar urma să le ispășească în locul ei... Cine sînt cei care cultivă în mod programatic aceste confuzii în lumea de azi? Cei pentru care stînga a reprezentat întotdeauna o unealtă de disoluție, iar dreapta o piedică de temut în calea planurilor oculte și diabolice pe care le urmăresc... Dar să le dăm cuvîntul: "Noi vom împrumuta hainele tuturor partidelor, ale tuturor tendințelor politice, îmbrăcînd cu ele pe oratorii noștri, care vor vorbi atît de mult încît lumea va obosi să-i mai audă. Pentru a cîștiga opinia publică trebuie s-o buimăcim, răspîndind permanent și pretutindeni atîtea păreri care se bat cap în cap încît creștinii vor sfîrși prin a se pierde în labirintul acesta și prin a se gîndi că e mult mai bine să nu aibă nici o părere politică... Nimeni nu va mai fi în stare să se descurce în haosul acesta și oamenii vor ajunge să nu se mai înțeleagă unii cu alții..." Cine are urechi de auzit, să audă!